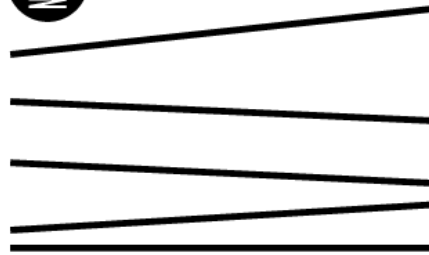

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Galeotti, Vincenzo.; Musiken er af C. Schall.

Afguden paa Ceylon, eller den lykkelige

Skibbrudne : en liden comisk Ballet

Kjøbenhavn : trykt hos N. Möller og Søn, 1788

[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

17. - 180.

Afguden paa Ceylon,
eller
den lykkelige Skibbrudne.

En liden comisk Ballet,

componeret

af

Vinzenzo Galeotti,

Musiken er af

Hr. C. Schall.

Kiöbenhavn, 1788.

Trykt hos Hofbogtrykker N. MÖLLER og Søn.

Forste Gang opført d. 29 April 1788.

DA S-mum

Det Kgl. Bibliotek

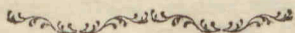
130025951310

Det Bifald, man har værdiget min sidste opførte Ballet: Vaskerpigerne, troer jeg ikke er for dens Fortienestes Skyld; men at man har villet have den Godbed at unde Auhor en Opmuntring, paa det han kunde stræbe i Fremtiden at gjøre noget bedre: Haabet smigrede mig, at det maaskee med Tiden kunde lykkes mig at componere i denne Smag; dette gav mig Mod til at fremlægge nærværende Farce, som ikke er ganske comisk; men blandet med nogle rørende Scener. I et Værk, kaldet: *Histoire des differens Peuples du Monde*, har jeg fundet, at man paa Japan ikke allene bærer stor Ærbødighed for Aber, men at man endog har oprettet dem et Tempel, hvor der offres til dem og dem vises Dyrkelse som høiere Væsener. Denne besynderlige Dyrkelse opvakte først den Idee hos mig, at sammensætte denne Ballet. Da jeg i samme Skrift fandt, at man paa den bekjendte Æ Ceylon tilbeder en Gud, kaldet Hanuman, under Skikkelse af en Abe, og at man paa Bierget Pico d'Adam gienste Tanden af en Abe, for hvilken Indhyggerne viste stor Ærbødighed; saa har jeg valgt at sætte Scenen paa Ceylon, da Singalesernes Kladedragt og deres Dands, som ligner Malabar-Kystens Indvaaneres, er mere skikket til at gjøre Virkning paa Theatret, end Japonesernes.

Allerede for lang Tid siden skulde denne Ballet have været givet, men de mange Personers næsten hele Vinteren vedholdende Upasselighed, har hindret baade denne og adskillige andre Balletters Opførelse. Endelig har min egen sidste Sygdom forarsaget et Ophold af en fiorten Dages Tid; omsider er det Öieblik kommet, at den skal fremstilles for sine Dommere; under man den samme Overbærelse, som Vaskerpigerne, vil jeg troe mig lykkelig, naar jeg ved mine svage Evner har kunnet fornøie nogle Öieblikke.

Personerne:

PERRICO, Tjener hos	-	-	-	-	-	Hr. Veyle.
NERINE, og	-	-	-	-	-	Mad. Biörn.
ARNESTO.	-	-	-	-	-	Hr. Jansen.
ZAMIRA, en fornemme Singaleferinde.	-	-	-	-	-	Jfr. Stuart.

Singalefiske Mandfolk og Fruentimmer.

Förste Act.

Skuepladsen forestiller en Dal imellem Bierge, i Midten er en Piedestäl, hvorpaa man seer Landets Afgud, en stor Abe.

Endeel af Indbyggerne opføre med Instrumenter efter deres Lands Brug en barbarisk Musik, imedens andre dandsen efter deres Sædvane hellig Dands, Fruentimmerne komme nu til og blande sig blant de andre, og dandsende om Afguden bringe ham Offere. Naar Ofringen er forrettet, begive de sig alle bort.

Anden Act.

Skuepladsen forestiller en Söebred, omringet af Klipper, ved Söekanten staaer en Piedestäl med en stor Abe oven paa, bag i seer man Vraget af et forulykket Skib.

Midt i det af en rasende Storm oprørte Hav seer man Nerine, et europæisk Fruentimmer, i en liden Baad, overladt til Bølgenes Magt, at anraabe Himlen om Bistand. Baaden bliver omfider kastet mod Landet, og hun har det Mod at springe fra den, hvorpaa den strax synker. Forvirring over den nylig udstandne Fare, Stedets Skræksomhed, Fortvivlelse over sin Elskers Tab, bemestrer sig den Ulykkelige Tanker; men det Haab, at hendes Elsker endnu maa/kee lever, bevæger hende til at gaae for at opföge ham.

Stormen föröges stedse; Arnesto, holdende sig ved en Planke, kæmper mod Bølgerne för at naae Landet; neppe har han naaet det, förend Kræfterne forlade ham, saa han falder daanet ved Strandbredden. Zamira, et singalisk Fruentimmer, som kommer til, forundres ved at see Arnesto; hun standser, seer paa ham, gaaer derpaa tilbage; men tager igien Mod til sig, gaaer frem og betragter ham nöie; hans Hvidhed, hans Haar, hans Statur, alt indtager hende: ved at lægge Öret til hans Mund, merker hun, at han endnu lever, hvilket glæder hende overmaade; hun löber at hente

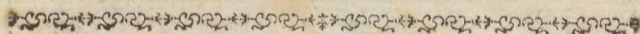

de fornødne Hielpemidler for at bringe ham til Live; hun kommer tilbage, og med vellugtende Ting og Frugter søger at tilbagekalde ham af sin Afmagt; naar han er kommen til sig selv igien, aabner han Öinene, og da han seer sig i sin Velgiöorerindes Arme, som ikke aflader at beskue ham, viser han hende sin ömme Erkiendtlighed, hvorover Zamira bliver henrykt; men af Frygt for at bliver overrumplet beslutter hun at henføre ham paa et Sted, hvor han kan være skjult for alle Öens Indbyggere, og gaaer derpaa bort med ham.

Stormen bliver bestandig stærkere, og af et Vindstød bliver Afguds billedet kastet fra Piedestallen ud i Söen. Man seer Perrico, holdende sig ved et Bret, at stride mod det oprörte Hav. Efter megen Besvarlighed naaer han omsider Landet; men saa udmattet, at han nödes til at kaste sig, som sandfæslös ved Foden af Piedestallen. Stormen begynder lidet efter lidet at lægge sig. Adskillige af Indbyggerne komme for at tilbede deres Gud; men hvor stor bliver ikke deres Forbauselse, da de ikke mere finder ham paa Piedestallen? men da de blive Perrico vaer, som ligger ved dens Fod og giver noget Tegn til Liv, troe de, at denne deres Gud der er kommen for personlig at boe iblant dem, de flokke sig om ham og med Ærbödighed løfte ham op. Da Perrico, som er kommen til sig selv igien aabner Öinene, og seer sig omringet af disse Barbarer, bliver han bange, slider sig løs fra dem, og søger ved Flugten at frelse sig; men alle følge efter ham med Knæfald og Æresbeviisninger; da han nu paa alle Sider seer sig omringet og ingen anden Udvei kan finde, klavrer han op paa Piedestallen, hvor han for Stedets Sneverheds skyld nödes til at sidde i en Stilling, som en Abekat, hvilket end mere bestyrker Indbyggerne i deres forhen fattede Troe; de fordoble deres Knæfald og bede ham at stige ned. Perrico prøver paa at stige ned, men alle forsamlе sig for at hielpe ham, hvorover han bliver bange og trækker sig tilbage; Indbyggerne gientage deres Bönner, og da han ei nu mere er saa bange for dem, stiger han ned, hvorpaa de alle kaste sig til Jorden. Perrico, som forundrer sig over denne Ærbödighed, fatter Mod, nærmer sig til een af dem, og begynder at klappe ham, hvorpaa de alle flokke sig om ham for at nyde samme Ære, som han ei heller er sparsom paa; for end mere at forfikre sig om deres Sindelag, giver han een af dem et lidet Slag med Haanden, hvilken ærbödigg takker ham derfor; de övrige nærme sig for at deele

agtiggjøres i denne Naade, som Perrico ikke mangler run-
delig at uddele. Perrico hopper af Glæde over at see sig saa-
ledes tilbedet; Indbyggerne ere henrykte over at finde deres
Gud i saa god Lune. Det Rygte har udspredt sig paa Öen,
at deres Gud er kommen personlig at boe iblant dem, Fruen-
timmerne komme med Musik efter Landets Skik, og blive
efterfulgte af flere Indbyggere, som bare paa Skuldrene en
Throne, for derpaa at føre deres Gud i Triumph og vise
ham for den hele Öe. De bede Perrico at stige op derpaa,
og Mandspersonerne danne med Ryggene en Slags Trappe;
Perrico springer med største Glæde derop, og med Fryds
Dandse og Musik bære de ham bort i Procession. Den ulyk-
kelige Nerine, som er gaaet for at söge sin Elsker, kommer
løbende forfulgt af nogle af Indbyggerne og undflyer dem.

Tredie Act.

[Skuepladsen forestiller en Grotte.

Zamira har udvalgt dette Sted for at skiule sin elskede
Arnesto for Indbyggerne og fører ham derind. En Dands
imellem disse to Personer, hvori Arnesto viser sin Erkiendt-
lighed mod sin Velgiörerinde, og hun sin Henrykkelse over
hans Anstand, Farve, Læthed &c. Hun trykker ham med
Fyrighed til sin Barm, i samme Öieblik kommer Nerine,
som har undgaet sine Forfölgere ind. Da hun seer sin Elsker
indsluttet i Zamira's Arme løber hun rasende for at bebreide
ham sin Trolöshed. Vrede, Smerte og Fortvivlelse betage
hende, saa hun falder paa Jorden, berövet Sandfærnes Brug.
Ved at see sin Elskede, har Arnesto forgieves sögt at slide
sig lös af Zamira's Arme, men ved at see Nerine i saa ynk-
værdig en Tilstand, fordobles hans Kræfter; han støder Za-
mira fra sig og kaster sig ved sin Elskerindes Födder. Za-
mira bliver ubevægelig for nogle Öieblik, og med Skinsyge
seer den Omhue, han har for at bringe Nerine til Live; men
da hendes Lidenskab ikke længer tillader hende at taale dette
Syn, kaster hun sig rasende paa Arnesto, og nöder ham til at
skilles fra sin Elskte: Arnesto's Bönner formaae ikke at for-
milde den fortörkede Zamira; men i sin Vredes Hefstighed
sværger hun at övergive dem begge til sine Landsmand, og

gaaer

gaaer for at udføre sin Hensigt. Arnesto forskrækkes, falder paa Knæ og beder om Medlidenhed, og viser i det samme, at Nerine trænger til Hielp; Elskerens Taare, Nerines ynkelige Tilstand blødgjøre den indtagne Zemira's Hierte. Hun løfter Arnesto op og fører ham hen aflides, og lover selv at have Omhu for Nerine, paa de Vilkaar, at han ikke maae røre sig fra det Sted, hvor hun har sat ham. Han lover alt, og Zemira gaaer for at hente de fornødne Hielpemidler; men da hun, ved at see tilbage, opdager, at Arnesto allerede har sveget sit Ord, ophidses hun til Vrede, fører ham til det forhen bestemte Sted, og sværger at overgive ham i Singaleernes Vold, hvis han ei er ordholdig. Arnesto maae nu nødsagtig efterkomme sit Løfte. Zamira gaaer og kommer igien med Midler for at hielpe Nerine, da denne aabner Öinene og seer sig i sin Medbeilerindes Arme, støder hun hende med Hefstighed fra sig, og kaster sig i Arnesto's Arme. Da den skinsyge Zamira forgieves har søgt at skille dem ad, sværger hun, at de begge skal blive Offere for deres Utaknemmelighed. De bede; hun hörer dem ikke, men løber, for at fuldføre sin Hevn. De følge hende forskrækkede efter.

Fierde Act.

En Havbred, som forhen.

Öens Indbyggere føre Perrico i Triumph tilbage. Deres Glæde vise de ved Musik og Dandse, som ved Zamira's Ankomst afbrydes. Denne har overleveret Arnesto og Nerine til sine Landsmand, for at blive ofrede til deres formeente Gud. Hvad Foundring opvækkes ikke? naar Perrico i disse gienkiender sit Herskab, og de see deres Tiener aret med Guddoms-Dyrkelse.

Perrico springer uilfsrdig ned fra sin Throne, omfavner Arnesto og Nerine, og kundgjör Indbyggerne, at han beskytter dem. Den skinsyge Zamira's Vrede forvandles til Ærbødighed; hun falder med alle de andre til Jorden for dem. Perrico byder dem at staae op, og forlanger noget spise, som strax bliver bragt; under Maaltidet dandse Singaleerne om Bordet. Naar Maaltidet er fuldendt, vil Perrico fuldføre sin Triumph. Han stiger op paa Thronen, som Arnesto og Nerine følge; og med dette Optog endes Balletten.

